geris vl'speciei vl'differentie ⁊ aliarum intentionum.

¶ Explicit opusculum.55.san. Tho. de vl'ibus.

¶ Incipit opusculum.56.eiusdem: ⁊ est secūdus tractatus de vniuersalibus.

Quoniā dicit Aristo. p̄mo posteriorum. scīa ē sempiternorum ⁊ eorq̄ que nota sunt: ⁊ que impossibile est aliter se habē. hec aūt sunt vl'ia: ideo vtile eē existimo aliquid narrare de eis ꝓm q̄ vl'e est vt cognita nā eius ꝓm quod est facilius: et iā alia vniuersalia ꝓm q̄ sunt cognoscanf. Dico ergo q̄ vniuersale ꝓm q̄ vniuersale cōp̄rehendit p̄maz rem que de se nata est in pluribus esse ꝓm intentionez secūdam. Sed intētionez secūdam appello illō quod intellectus secūdo intelligit de re ꝓpter qd̄ intelligēdum est q̄ cum res sint mālēs ⁊ particulares extra aīam: ⁊ vnūquodq̄z sit intelligibile ꝯz quod est a mā separabile manifestuz ē q̄ res ꝓm q̄ est in mā particulari intelligi nō pōt: nisi abstrahatur ab oībus conditionibus indiuiduantibus. Lapis enim nō pōt intelligi nisi p intellectum abstrahatur ab oībus cōditionibus indiuiduātibus Lapis enim nō pōt intelligi: nisi p intellectuz abstrahitur ab h̄: ⁊ nunc ⁊ alijs huiusmodi: ꝯz q̄ intellectus illud quod intelligit abstrahit a sensu oz q̄ lapis p̄us cognoscat a virtute ymaginatiua: siue fantastica que abstractio: est reliquis virtutibus sensitiuis. Hoc aūt esse nō pōt: nisi mediante aliquo fantasmate: ideo oz ad hoc q̄ intellectus intelligat nām lapidis q̄ abstrahat suā spēm intelligibilez a suo fantasmate: ita q̄ p̄ma intētio que de lapide est in ītellectu est spēs lapidis que cōpetit lapidi ꝓm q̄ lapis: ⁊ ab ista p̄ma intētione hec vox lapis imposita est ad significandū nām lapidis que est ex aīam: ⁊ hoc accidit ex hoc q̄ spēs lapidis nō est id qd̄ intelligit: ꝯz quo intelligit cum intellectus intelligit nām lapidis: sicut spēs corporis in oculo est qua visus videt: ⁊ spēs illa est q̄ vox aliqd significat ⁊ nō significat h̄ alibi erit manifestum. Tunc videndum est vlterius cum ītellectus intelligit nām lapidis mediante specie ītelligibili: q̄ sibi nō repugnat esse in pluribus. scō intelligit eam vt est participabilis a pluribus: ⁊ ꝓm diuersum pticipatōis modū sic diuersimode intelligit. Nam inq̄ztuz est pticipalis a pluribus differēribus spē intelligit eā sub intellectu generis: ⁊ si solum pticipabilis ē a pluribus differentibus numero intelligit eā sub intellectu spēi. Hoc aūt inferius plenius apparebit: ⁊ sic pz q̄ alius ītellectus est intelligere lapidē ꝓm q̄ lapis. Et ali intellectus cum intelligit lapidem ꝓm q̄ participatur vl'r: vl'particularisat: ⁊ ille intellect⁹ est p̄us quod ē: q̄z potētia rei: ⁊ abilitas rei nō sunt de eēntia ēmini: sicut potētia aīe nō est de eēntia aīe vñ abilitas essendi in pluribus nō est de essentia hoīs: q̄z tūc hō qui ē in sorte eēt abilis ad participationem pluriū: quod est impossibile: ⁊ q̄z vnūquodq̄z pōt abstrahi ab eo qd̄ nō est de eēntia ei⁹ ideo hō pōt intelligi absq̄z h̄ q̄ intelligat q̄ sit p̄ticipabilis a plib⁹. Homo.n. ꝓm q̄ hō nec ē vl'is nec pticularis: q̄z si hō ꝓm q̄ homo eēt vl'is iam nō posset eē particularis: ⁊ si eēt pticularis nō eēt vl'is: ꝓm q̄ hō sicut sortes qui est singularis ꝓm q̄ sor. nō posset esse vl'is: ḡ accidit sibi q̄ sit singularis vl' vl'is. Sed debes scire q̄ homo nō dī vl'is nisi q̄z ꝓsideratur vl'r. Hec autē ꝓsideratio accidit esse hoīs nō ꝓm quod est in mā extra. nam ꝯz qd̄ est in mā ex est indiuidualiter: ⁊ hoī ꝓm q̄ est indiuiduum nō accidit eē vl'e: q̄z tūc oppositum accideret opposito: ꝯz solū accidit hoī ꝓm esse: quod hz in intellectu vl'e: ḡ est vnuz ⁊ plura: plura inq̄ztum in pluribus est aliqgn nō posse p̄redicari de pluribus: vt hō in re est plura: q̄z de plurib⁹ p̄redicatur: Est aūt vnū in cognitōe: q̄z licet plura ꝯz q̄ plura nō ꝓstituunt vnū intellectū tñ plura ꝯz q̄ similia sunt ꝓstituunt vnū intellectū: ita q̄ intellectus nō pōt distingul inter silia inq̄ztum sunt silia ⁊ ideo intellectus appēhēdit hoīem ⁊ aīnuz inq̄ztum ꝓueniunt in vna opatiōe. s. sensitiue vnico intellectu appreēhēdit: ⁊ si in re sint multa: talis tñ vnitas nō apponit illi multitudini: ⁊ q̄z res per idem est ens et vnum: ⁊ ecōuerso oz q̄ vniuersale sit vl'e p̄ predictā vnitatem: ita q̄ nāe talis cognitio facit vl'e esse in actu vl'e: ⁊ est quoddā formale in vniuersali: ex quo patet q̄ intellectus facit vniuersitatē in rebus: sicut dicit cōmētator: q̄z illa vniuersalitas est ab intellectu: sed q̄z talis vl'itas a re sumit p̄ncipiū: iō dicit Arist. q̄ vl'e aut nihil est aut posterius ē: qm̄ talis vl'itas in re nihil est. Querit aūt vtrū vl'e sit sba vl' accidēs: ⁊ p h̄ soluit ista questio: qm̄ loquēdo de vniuersali: ꝓm q̄ vniuersale est solū in aīa: ⁊ est accidens: sed loquendo de re subiecta dī q̄ qm̄q̄z est sba: ⁊ qm̄q̄z accidens ꝓm diuersitatem vniuersalium: ⁊ sil'iter per hoc pz qualr oz intelligi illud dictum vl'e est quod pōt p̄redicari de pluribus. nam scēdā intentio quā vniuersale includit formaliter solum ē in aīa. Illud aūt quod est in aīa nō p̄redicat de re ex aīam cū oporteat p̄dicatū inesse subiecto: sed vl'e p̄dicari pōt ꝓm nām realē quā includit māl'r: ita q̄ qm̄ dī vl'e p̄redicat de plurib⁹ sensus ē q̄ res h̄ iecta vl'itati p̄dicat de plibus: vt hō vl' asin⁹: qd̄ pz q̄z si hō vl' asinus p̄dicaret de pl'ibus: vt ō sor. vel plat one ꝓm q̄ vl'e: tunc sor. esset vniuersale. Relinquit ergo q̄ sola illa natura subiecta vniuersalitati p̄redicetur. Nam dictum est: licet

homo sit in re extra particularis tñ hoc accidit si
bi ꝑm q̃ homo poterit ꝓsiderari absq̃ hoc q̃ sit p
ticularis ⁊ sic homo ē in pluribus: ⁊ ꝑdicaꝯ ō plu
ribus nō tamē vnus homo in numero sed vn⁹ in
specie nā homo q̃ predicaꝯ de sorte idē ē q̃ sortes
⁊ q̃ predicatur de platone idē est platoni cū ꝑdica
tum insit subiecto ⁊ impossibile sit vnā rem ī nu
mero eē in plurib⁹ numero differētibus lz homo
nō predicaꝯ de sorte ꝑm q̃ est particularis. Cuius
rō est q: terminus idez ꝑdicat quod significat er
go|qualiter significat taliter predicat. Modo iste
terminus homo significat naturā humanā absq̃
omni participatiōe ⁊ particulari ratione ergo sic
predicabit eam nō tñ ꝑdicat sic eaz vniuersaliter
q: sicut dictū est supra intellectus hominis ꝑm q̃
homo alius est a sua vniuersalitate. Sed vnū est
aduertendū q̃ cū dī res subiecta intētioni secūde
predicaꝯ nō est intelligendū q̃ res illa ita sit subie
cta intētioni q̃ sit in ea tanq̃ accīs in subiecto si
cut subiectū scientie nō dī hoc modo subiectū: vt
scia sit in eo tanq̃ in subiecto sed in eo ē tanq̃ ī ob
iecto. Scientia.n. nō est in scibili sed in sciēte vnde
ꝓpie loquēdo nō dicīt subiectū sed obiectum
scie. Et silr res subiecta illi intētioni nō dicitur p
prie subiecta sed obiecta. Ex hoc pz quādo vle est
vnū ⁊ quādo nō ē vnū. Nō.n. est vnū in sba cū ag
greget in se accidēs. s. intētionez secūdā ⁊ rē extra
aiam que quādoq̃ est accidēs vt albedo: quando
q̃ sba vt homo nec ē vnū per accidēs siue accītaliter cum accidēs sit in subiecto. Est igīt vle vnū
vnitate cognitionis ita q̃ de rōne vlis nō requiri
tur nisi illa vnitas rōnalis. Et ꝓpter hoc dicit Aris.
q̃ est vnū in multis. s. cognitū. Qualiter vnuz co
gnitū sit in multis dcīm est: vnde nō pōt aliqs di
cere q̃ vniuersale sit vnū relatione cū secūde intē
tiones nō referant ad res sed potī⁹ ad se invicem
vt spēs dicīt species respectu generis ⁊ nō respe
ctu nature obiecte hoc aūt inferius melius appa
rebit. Et ex hoc opz q̃ impossibile est vnā ⁊ eādez
sciam determinare de vlī per se q̃tū ad illas du
as naturas quas īcludit sed potī⁹ de vno per se et
de alio p̃ accidēs: ergo logyca cū ꝓsiderat vniuer
sale nō ꝓsiderat ipm q̃tum ad naturā subiectam
per se non.n. considerat hoīem in eo q̃ homo sed
in eo q̃ species ⁊ sic de alijs aīalibus. Et ideo logyca p̃ncipaliter ē de secūdis intētionibus. Sed
q: secūde intētiones p̃ncipaliter accipiunt a pro
prietatibus rerū mediātib⁹ p̃mis sicut visum est:
ideo dicit Auicēna p̃mo suo meth. q̃ logyca ē de
secūdis intētionib⁹ adiūctis p̃mis ⁊ sic pz q̃ logy
cus nō ꝓsiderat rem subiectā p se. Alie aūt sciētie
ꝓsiderāt vle q̃tū ad rem subiectā nā ꝑbs naturalis nō ꝓsiderat corpus mobile inq̃tum genus sed
inq̃tum mobile corpus: ⁊ musyca nō ꝓsiderat so
num inq̃tum accīs sed inq̃tum sic Ex quo pz q̃
huiusmodi scie nō ꝓsiderant vle sub p̃ma ratione
vniuersalis cū non ꝓsiderant illud quod facit for
maliter vle sed dicunt ꝓsiderare vle q: ꝓsiderant
res nō vt particulares sed vt singulares. Sed de
bes scire sicut vna intētio est gen⁹ ⁊ species diuer
sis respectib⁹ ita vna intētio est vlis ⁊ singularis
respectu diuersoꝝ. Nam ex hoc aliqua intētio est
vlis inq̃tum relationē hz ad multa vt intētio ho
minis que est apud aīam q: cōparaꝯ ad multa iō
est vlis ⁊ lz hoc sit tñ huiusmodi intētio est in aia:
⁊ est qd singulare quod ē q: vnūquodq̃ recipitur
in alio ꝑm modū recipiētis ⁊ nō per modū rei re
cepte. Cū ergo aia sit singularis vt alibi declarabitur opz q̃ qcqd recipiī in aia singulariter reci
piatur ⁊ sit respectu ei⁹ singulare tñ, ꝓpter hoc nō
sequiī q̃ huiusmodi intētio nō sit intelligibilis nā
singularitas ex hoc q̃ ē singularitas non impedit
actionē intellectus. Aliter itellectiue cum sint sin
gulares nō possent itelligi quod falsum ē nec vo
lo q̃ singularitas ex hoc q̃ fit singularitas sit intel
ligibilis q: tūc sortes esset intelligibilis igīt accidit ei inq̃tum huiusmodi q̃ sit sic: vel sic ergo nō
opponiī actioni intellect⁹ nisi cū sit cū materia: lz
cū denudaꝯ a materia erit itelligibilis. Nūc autē
intētio que est in aia īmaterialis ē ⁊ opz q̃ sit in ea
per modū eius vt supra dcīm ē. Et lz aia itelligat
res īmateriales īmaterialiter tñ intelligit eas eē
materialiter q: alias nō intelligeret naturas eaz
māles hoc alibi magis appebit. Et p hoc pz quomodo dz itelligi illud verbū boecij quo dicitur.
Omne qd̃ ē ideo est q: vnū numero ē. qd̃ planuz
est in particularib⁹ sed in vlibus alīq negauerūt ⁊
alīq dixerūt q̃ vle eēt vnū numero numerositate
ēntie: hoc aūt falsuz ē. Nā nō īquirīt ad vnitatem vlis vnitas essentie: qm genus nō dicit essentiam vnā sed plures sicut patebit ꝓsiter: sed iō dī
vle vnū numero: q: intētio illa q̃ est in aia que facit vle eē vle sicut dcīm est respectu aīe est vna in
numero. Nō est aūt ꝑtermittēdū iuestigare vtrū
quālibet rem subiectaz vlitati oporteat esse extra
aiam vel nō. Ad que intelligēdū sciēdū est q̃ auicēna. 5. meth. sue dicit q̃ trib⁹ modis dī vle. vno
modo dī vle ꝑm quod ꝑdicaꝯ de multis in actu:
ita q̃ in multī reperīt vt hō. Alio modo dī vle qd̃
possibile ē ꝑdicari de multis nō tñ ꝑdicaꝯ in actu
nec ē in multis nec aliquo modo extra aīaz vt domus octāgula q̃ solum ē in mēte artificis. Tertio
modo dī vle qd̃ nō est in plurib⁹ sed in vno indiui
duo ē tñ sibi nō repugnat esse in plurib⁹ vt sol ⁊ luna ⁊ similia. ¶ Ad quoꝝ intelligentiā est sciendū
q̃ quedaz res habēt esse a natura ⁊ quedā ab arte
vt artificialia. Sed de reb⁹ naturalibus cognitionem habere nō possumus nisi p̃existent. Quod ē
q: nostra scientia causata est ab ipsis ⁊ posterior ē
ipsis q: noster itellect⁹ nō intelligit eas nisi p̃ simi

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

litudines earum. Similitudo aũt rei posterior ẽ ipsa re ⁊ ad hoc q̃ sit effect⁹ op̃z q̃ p̃existat cã. Ex quo sequit q̃ destructis reb⁹ dstruit scientia ⁊ nõ valet dicere q̃ similitudines remanserunt apud aiam. Nam de similitudinib⁹ illis nõ est scientia sed de reb⁹ quarum ille sunt similitudines. Et ad hoc dico q̃ si scia sit de similitudinib⁹ rerum segẽt q̃ destructis reb⁹ destruat scia. Cui⁹ ratio ẽ: qa scia est verox nũc aũt similitudo dz vera: q: vere repꝛesentat rem cui⁹ est similitudo sicuti est modo similitudo rerũ existẽtium de quax rõne ẽ extra aiam eẽ repnitat eas vt existẽtes aliogn non esset similitudo vera tũc componit q̃ res extra animã destruat si eedem similitudines remanerẽt que ꝓus repsentabant res sicut ꝓus ⁊ hec falsa repꝛesentatio: qm̃ repꝛesentãt res existẽtes que nõ existunt. Et si tu dicas q̃ nõ remanẽt eedem similitudines sicut ⁊ ꝓus vel nõ eodẽ modo repsentant sicut ꝓus tũc sequit q̃ nõ remanet eadẽ scientia q̃ ꝓus: ⁊ sic sequit q̃ destruat scia destructis reb⁹. ſ. scia illarum rex. Et hoc ẽ quod innuit Arist. in lib. ꝓdica. vbi dicit q̃ destructis ꝓmis substãtijs impossibile ẽ aliquod alioꝛ remanere. ſ. vlium vel secũdax ꝓbarum. Universalia aũt sũt subiecta scientiarum ⁊ destructis subiectis sciarum destruũtur ⁊ ipe igit ⁊c. Sed de reb⁹ artificialib⁹ nõ ẽ ita: nam destructis ipsis nõ op̃z sciam earum destrui Quod ẽ q: species rei artificialis que ẽ apud animã est ꝓncipiũ rei artificialis extra aiam ita q̃ scientia artificis ẽ causa rex artificialium destructo aũt causato non op̃z causam destrui ideo poterat artifex habere cognitionẽ rei artificialis absq̃ hoc q̃ res artificialis sit in effectu q: cognita causa cognoscit effect⁹ poterit aũt apud se habere similitudinẽ domus habẽtis tot angulos: q: põt reperiri in plurib⁹. Et si ĩ nullo reperiat de qua artifex habebit sciam. Ex quo p̃z solutio questionis, pposite q̃ non op̃z omnes res que sunt subiecte secundis intẽtionib⁹ esse extra aiam. Nam lz in reb⁹ naturalibus exigant in artificialib⁹ tamẽ nõ op̃z ⁊ generaliter in omnib⁹ reb⁹ que sunt ab intellectu nõ possunt eẽ secũde intẽtiones subiecte alijs secundis intẽtionib⁹ sicut syllogismus ẽ gen⁹ vel spẽs ẽ accidens. accidẽs est gen⁹ hoc est ꝓ̃z q̃ diuersimo de cõparat: nam species lz sit species respectu generis tamẽ respectu anime accꝰ ẽ. Et simile de alijs intẽtionib⁹ secũdis. Et tũ solum habẽt eẽ in aia sicut ex ꝓcedentib⁹ ẽ manifestũ. Et ex hoc patet qualꝛ incertitudinaliter logyca est scientia: qa ipa inter oẽs alias sciẽtias sicertioꝛ ẽ quod ẽ q: certitudo scie depẽdet a certitudine subiecti. Dicit n. methaphysica certissima eo q̃ hz subiectuz certissimũ vt ens inq̃tum ens ⁊ ꝓma ꝓncipia certissima etiam nota sunt sed inter oia subiecta sciax debilissimũ ⁊ incertissimũ est subiectum logyce: q: vnũquodq̃z q̃tuz hz de entitate tũ hz de veritate ⁊ certitudine: vt dicit Aristo. 2. metha. nunc aũt secũde intẽtiones solũ habẽt eẽ in aia ⁊ ab aia Ex quo sequit q̃ habẽt debilissimũ eẽ. Nam iter oia genera entiũ entia q̃ sunt in anima min⁹ participant de entitate vt p̃z in multis locis ab arist. ⁊ alibi declarabitur ergo minus participãt de veritate: ⁊ q: eox certitudo ẽ veritas ad plenum sciri non potest nisi per ꝓmas intentiones nam nũq̃z cognita fuisset hominis intẽtio que ẽ species nisi cognito q̃ homo ꝓm q̃ intellectus participabilis erat a plurib⁹ differẽtib⁹ solum numero a quo accipit anima hãc intẽtionem q̃ ẽ species: ideo ĩpossibile ẽ logyca sciri nisi fuerit sciẽs ⁊ expertus in alijs sciẽtijs ⁊ specialiter in methaphysica que in quolibet ente inq̃tum huiusmodi facit demõstrationem ad quam logycus inq̃tum huiusmõi demõstrationem nõ attingit. Verũtamen q: huiusmodi secũde intẽtiones cõmunes sunt ĩ omnibus entibus ideo logyca est cõmunis oibus scientijs ⁊ põt arguere in qualibet scia. nam secũde intentiones ducunt in cognitionem ꝓmarum inq̃tum fundate sunt in eis: ita q̃ per istam intentionem que ẽ species possum cognoscere hoiem non tamen inq̃tum homo sed inq̃tum de plurib⁹ differẽtibus numero pꝛedicat ⁊ sic per alias intẽtiones alias species aliarum sciarum. Sed qa huiusmodi secũde intẽtiones applicant reb⁹ ab extrinseco q: ab aia ⁊ accidũt rebus: ideo per eas solum põt arguere, pbabiliter. Nam sicut patebit ĩ topicis arguere, pbabiliter ẽ notificare rem p accidentalia ⁊ p, ppꝛietates cões. Ex quo p̃z q̃ quia accidentia magnã partem cõferunt ad cognoscẽdum q̃ quid est ⁊ accitia, ppꝛia vt, ppꝛia notificat logycus vt patebit cap̃. de, ppꝛio: ideo logyca eẽt ad alias sciẽtias adducẽdas: ⁊ hoc manifestum ẽ q̃ cũ logyca notum faciat de oibus entibus in cõi, pbabiliter nostra aũt cognitio ĩcipit a cõmunioꝛibus deuenire ad minus cõia vt dicit aristo. ꝓmo physicoꝛ q̃ deuenientes in essentiã rei p cognitõnem accitium que incipit a sensu cuius accidentia sunt obiectũ. Ideo logyca dz addisci ꝓus oib⁹ alijs sciẽtijs vt ex ipa tanq̃z ex p̃existẽte cognitiõe in alijs sciẽtijs, pcedatur.

¶ Explicit opusculũ qnquagesimũ sextum vz tractatus secũdus de vniuersalibus.

Ex cronica que appellat supplementũ cronicax.

¶ Vrban⁹ papa quartus põtificatu suscepto instituit solẽnitatẽ coꝛpis xp̃i cũ, pcessionib⁹ ⁊ octauis a cunctis fidelib⁹ celebꝛari: p̃ gbus indulgentias maximas ꝓcessit. Eiusq̃ offiũ ex veteris testamẽti figuris p̃ diuũ Thomã agnatẽ censuit eẽ fiẽduz. Hoc idẽ habet ĩ eiusdẽ btĩ Thome legẽda ⁊ ĩ pluribus alijs cronicis vz Ptolomei lucẽsis bti antonini archiepi florẽtini ⁊ alibi. Hoc ẽt, pbatum fuit in apostolico cõsistoꝛio in pnãtia dñi pape Vrbani gnti: dum de trãslatione coꝛpoꝛis eiusdẽ do

corporis sci Thome tractaret. Quod fuit anno dñi. 1379. Et tũc eius corpus sanctissimũ ad puentum tholosanum ordinis pdicator translatũ fuit. Haz ab eius obitu felici vsqz ad illud tps ĩ monasterio fosse nouesub deposito iacuerat. Et qz ad instãtiã romani põtificis illud offiñ dictauit. Ideo fz merem romane curie ipsum composuit.

¶ Incipit offiñ de festo corporis xpi ad mandatum Urbani pape quarti dictũ festũ instituentis per beatum Thomaz agnatẽ editũ opusculũ. 57.

¶ In festo corporis xpi ad pmas vespas. añt. Sacerdos in eternum xps dñs secũdũ ordinẽ melchisedech panẽ z vinũ obtulit. ps. Dixit dñs. añt. Miserator z misericors dñs escam dedit timentibus se: in memoriam suor mirabiliuz. ps. Cõfitebor añt. Calicez salutaris accipiã: z sacrificabo hostiã laudis ps. Credidi. añt. Sicut nouelle oliuaruz: ecclesie filij sint in circuitu mẽse dñi. ps. Bti oes. añt. Qui pacem ponit fines ecclesie: frumẽti adipe saciat nos dñs. ps. Lauda ierusalẽ. Caplm.

Dominus iesus in

qua nocte tradebat accepit panez z grãs agens fregit z dixit: accipite z mãducate: hoc est corpus meũ q̃ pro vobis tradet. ℟. Deo grãs.

℟. Homo qdam fecit cenã magnã z misit seruuz suũ hora cene dicere inuitatis vt venirẽt. Quia parata sunt oia. ℣. Venite comedite panẽ meũ z bibite vinũ quod miscui vobis. Quia. Glia. Quia Hymnus. Pãge lingua gliosi corporis mysteriũ sanguinisqz pciosi quẽ ĩ mundi pciũ: fructꝰ vẽtris generosi rex effudit gentiũ. Nobis datꝰ nobis natus ex intacta virgine: z in mũdo puersatus sparso verbi semine: sui moras icolatus miro clausit ordine. In supme nocte cene recũbens cũ fratribus obseruata lege plene cibis in legalibꝰ: cibũ turbe duodene se dat suis manibꝰ. Verbũ caro panem verũ verbo carnẽ efficit: fitqz sanguis xpi merũ z si sensus deficit: ad firmãdũ cor sincerũ sola fides sufficit. Tantũ ergo sacrz venceremur cernui: z antiquũ documentũ nouo cedat ritui: pstet fides supplemẽtum sensuum defectui. Genitori genitoqz laus z iubilatio: salus honor virtꝰ quoqz sit z bndictio: pcedẽti ab vtroqz cõpar sit laudatio. Amẽ. ℣. Panẽ de celo pstiti sti eis. ℟. Omne delectamẽtũ in se hñtem. Ad. M. añt. Oez suauis ẽ dñe spũs tuus: qvt dulcedinẽ tuã ĩ filios demõstrares pane suauissimo de celo pstito esuriẽtes replẽs bonis: fastidiosos diuites dimittis ianes. Dio. Deus q nobis sb sacro mirabili passionis tue memoriaz reliqsti: tribue q̃s: ita nos corpis z sanguis tui sacra mysteria venerari: vt redẽptiõis tue fructũ in nobis iugiter sentiamꝰ. qui vi. Ad cõplet. añt. Miserere. ps. Cũ iuocarẽ. cũ ceteris Ad nunc dimittis añt. alla. Panis quẽ ego dedero alla: caro mea ẽ p mũdi vita alla alla. Ad mat. inuit. Ez regẽ adoremus dñantem gẽtibꝰ. Qui se mãducãtibus dat spũs pinguedinẽ. ps. Venite. Hymnꝰ. Sacris solẽnijs tũcta sint gaudia z ex pcordijs sonẽt pconia: recedãt vetera noua sint oia: corda voces z opa. Noctis recolit cena nouissima q̃ xpus credit agnũ z azima dedisse fratribꝰ iuxta legitima: pscis idulta pzibꝰ. Post agnũ typicã expletis epulis: corpus dñicum datũ discipulis: sic totum oibꝰ qd̃ totũ singulis eiꝰ fatemur manibꝰ. Dedit fragilibꝰ corpis ferculũ: dedit z tristibꝰ sanguinis poculũ: dicẽs accipite qd̃ trado vasculũ: oes ex eo bibite. Sic sacrificiũ istituit: cuiꝰ offiñ cõmittere voluit solis pbyteris qbus sic pcruit vt sumãt z dẽt ceteris. Panis angelicus fit panis hoiuz: dat panis celicis figuris terminũ o res mirabilis: manducat dñm paup seruus z humilis. Te trina deitas vnaqz poscimꝰ: vt q̃ sic nos visitas sicut te colimꝰ: p tuas semitas duc nos quo tẽdimꝰ: ad lucẽ quã ihabitas. Amẽ. In pmo nocte. añt. Fructũ salutiferũ gustãdũ dedit dñs mortẽ sue tpe. ps. Beatus vir. añt. Al fructu frumẽti z vini multiplicati fideles: ĩ pace xpi regescũt. ps. Cũ iuocarem. añt. Cõione calicis quo deꝰ ipe sumit: nõ vitulor sanguine pregegauit nos dñs. ps. Cõserua. ℣. Panez celi dedit eis. ℟. Panẽ angelor mãducauit hõ. Ico pma. Immẽsa diuine largitatis bñficia erbibita pplo xpiano: inextimabilẽ. n. pcerũt dignitatem. Necqz. n. ẽ aut fuit aliqñ tã grãdis natio q̃ habeat deos appropinquãtes sibi sicut adest nobis deꝰ nr̃. Unigenitꝰ siqdẽ dei filiꝰ sue diuinitatis volẽs nos eẽ participes nãm nr̃am assumpsit vt homines deos faceret factꝰ hõ. Et hinsup qd̃ d nro assũpsit: totũ nobis protulit ad salutẽ. Corpꝰ nãqz suũ p nr̃a recõciliatiõe ĩ ara crucis hostiã obtulit deo pri. Sãguinẽ suũ fudit in pciũ simul z lauacruz vt redẽpti a mirabili fuitute a peccat oibꝰ mũdarem mur. ℟. Immolabit hedũ multitudo filior isrl ad vesperã pasche: z edẽt carnes z azimos panes. ℣. Pascha nr̃m ĩmolatꝰ ẽ xps: itaqz epulemur in azimis sinceritatis z veritat. Et edẽt. Lectio scda. Ut añt tãti bñficij iugis ĩ nobis maneret memoria: corpꝰ suũ ĩ cibũ z sanguinẽ suũ ĩ potũ sb spẽ panis z vini sumẽdũ fidelibꝰ dereligt. O pciosum z admirãdũ puiuiũ: salutifez z oi suauitate repletũ Qd̃. n. hõ puiuio pciosiꝰ eẽ pot: ĩ quo nõ carnes vitulor z hyrcor vt olim ĩ lege fz nobis sumẽdus ponit xps verꝰ deus: Quid hõ facro mirabiliꝰ: In ipo nãqz panis z vinũ ĩ xpi corpus z sanguinẽ shaliter puertunt. Iõqz xps deꝰ z hõ pfectꝰ sub modici panis z vini spẽ pstinet. ℟. Comedetis carnes z saturabimini panibꝰ: iste ẽ panis quẽ dedit vob dñs ad vescẽdũ. ℣. Nõ moyses dedit vobis panẽ de celo: fz pr̃ meus dat vob panẽ de celo vez. Iste Ico. iij. Mãducat itaqz a fidelibꝰ fz minime lace